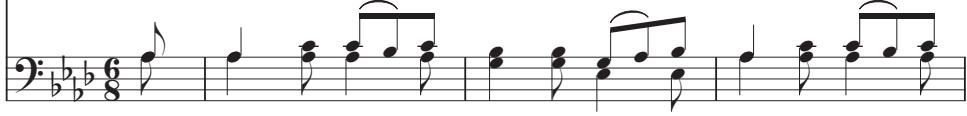

Той бідолашний чоловік

Спокійно $\text{♩} = 96-112$

1. Я хо - чу вам роз - по - віс - ти Про те, як май - же
 2. Зай - шов до ме - не він ко-лісь, Ко - ли ве - че - рять
 3. У ске - лях, бі - ля дже - ре - ла Йо - го я зно - ву

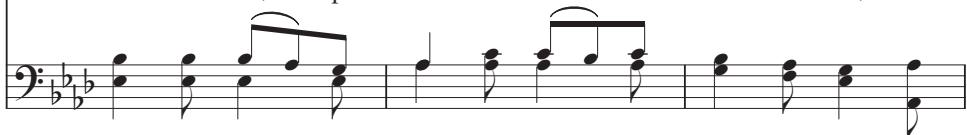
ко - жен рік З'яв - ляв - ся на мо - їй пу - ті Той
 я сі - дав. Вми - рав від го - ло - ду мій гість, I
 від - шу - кав. Не - по - да - лік во - да тек - ла, A

бі - до - лаш - ний чо - ло - вік. Хто він та - кий, не
 я свій хліб йо - му від - дав. Він взяв йо - го, бла -
 він зне - си - ле - ний ле - жав. Ко - ли ж під - няв йо -

ві - дав я I не пи - тав йо - го і - м'я, A -
 гос - ло - вив I їв, а - ле й ме - ні вді - лив. Бу -
 го з ко - лін, Три пов - них ча - ши ви - пив він, То -

ле о - чей йо - го теп - ло В ме - ні лю - бо - в'ю про - рос - ло.
 ло це на - че у - ві сні— Хліб здав - ся ман - но - ю ме - ні.
 ді ї для ме - не за - чер - пнув — З тих пір про спра - гу я за - був.

4. Коли дерева вітер гнув
І сніг у вікна порошив,
Знайомий голос я почув
І швидко двері відчинив.
Його я щиро привітав
І на печі йому послав.
Я ж на підлозі спати ліг—
Неначе біля Божих ніг.

5. На нього я натрапив знов
Далеко від міських застав.
Із ран його точилася кров,
Він ледве дихав і стогнав.
Я все зробив, щоб він не вмер,
І я дивуюсь дотепер,
Бо рани я йому промив,
А серце я своє зцілив.

6. Востаннє я його зустрів
В сирій в'язниці, в темності.
Хоч він нічим не завинив,
На страту вранці мав іти.
Він попросив відповісти:
“Чи смерть за мене приймеш ти?”
І я тоді, здолавши страх,
Кивнув йому і мовив: “Так”.

7. “Дивись на Мене”, — Він сказав,
І я крізь слози на очах
Узрів, що мій Знайомець мав
Сліди Голгофи на руках.
І Він ім’я мое назвав,
За плечі взяв і обійняв.
І тихо мовив Цар царів:
“Ти все для Господа робив”.

Слова: Джеймс Монтгомері, 1771–1854
Музика: Джордж Коулз, 1792–1858, змін.

Гімн, який співали незадовго до мученицької смерті пророка
Джозефа Сміта. Див. History of the Church, 6:614–615.

Матвій 25:31–40
Мосія 2:17